

საქმე # 330100118002707371

საქმე #1ბ/26-19

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი
საქართველოს სახელით

4 თებერვალი, 2019 წელი

ქ.თბილისი

**თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატის მოსამართლე: მარინა ხოლოაშვილმა**

ზაზა ჭანტურიძის

მდივნობით

სახელმწიფო ბრალმდებლის: ნ-----ის

მსჯავრდებულის ადვოკატის: ბ-----

მსჯავრდებულის: ი-----ის

მონაწილეობით,

ღია სასამართლო სხდომაზე, ძველი თბილისის რაიონული პროკურატურის პროკურორ **ნ-----ს** სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე, განიხილა სისხლის სამართლის საქმე (გამოძიების №-----, ი-----
-----ს, დაბადებულის 1----- საქართველოს მოქალაქის (პ-----, ნასამართლობის არმქონის, საშუალო განათლებით, რეგისტრირებული და ფაქტობრივად მცხოვრების: ქ. თ-----
-----, მიმართ, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით.

აღწერილობითი - სამოტივაციო ნაწილი:

სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ **ი-----მა** ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ,

აღნიშნული გამოიხატა შემდეგში:

2018 წლის 23 სექტემბერს, დაახლოებით 22:30 საათზე, ქ.თბილისში, ო-----
----- ყოფნისას ი-----მა ალკოჰოლური თრობის
ქვეშ ყოფნისას ურთიერთშელაპარაკების ნიადაგზე, არასრულწლოვანი
შვილის, ცხრა წლის ლ-----ის თანდასწრებით, ფიზიკური
შეურაცხყოფა მიაყენა ყოფილ მეუღლეს ნ-----ს, კერძოდ
ურტყამდა ხელებს სახისა და ყელის არეში, ურტყამდა ფეხებს მარცხენა
ფეხის და მუცლის არეში, თმების თრევით ურტყამდა ხელებს და ფეხებს,
ამის შემდეგ აიღო კარადის უჯრა და დაარტყა მარცხენა ფეხის არეში,
წააქცია საწოლზე და ყელზე ხელების ძლიერად მოჭერით ცდილობდა მის
გაგუდვას, ამის შემდეგ იძულებით თმების თრევით მიიყვანა ფანჯარასთან
და ცდილობდა დაზარალებულის ფანჯრიდან გადაგდებას, აღნიშნული
ძალადობრივი ქმედებებით ნ-----მ განიცადა ძლიერი
ფიზიკური ტკივილი.

**თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის
კოლეგიის 2018 წლის 22 ნოემბრის განაჩენით:**

ი-----ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით
გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ
დაენიშნა თავისუფლების აღკვეთა 1(ერთი) წლისა და 6(ექვსი) თვის
ვადით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალია
პირობით მსჯავრად და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა 1(ერთი) წელი და
6(ექვსი) თვე;

ი-----ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალია პატიმრობაში
ყოფნის დრო - 2018 წლის 25 სექტემბრიდან - 2018 წლის 22 ნოემბრის
ჩათვლით პერიოდი;

გაუქმდა ი-----ის მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება -
პატიმრობა და მსჯავრდებული ი-----ი დაუყოვნებლივ
გათავისუფლდა პატიმრობიდან სასამართლო სხდომის დარბაზიდან;

აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ძველი თბილისის
რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ნ-----მა.

წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივრით აპელანტმა მოითხოვა ი-----
-----ის მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის
კოლეგიის 2018 წლის 22 ნოემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანა
მსჯავრდებულისათვის დანიშნული სასჯელის გამკაცრების თვალსაზრისით,
კერძოდ, პროკურორის მოთხოვნაა - ი-----ს სასჯელის ზომად

განესაზღვროს სანქციის მაქსიმუმთან მიახლოებული სასჯელი - თავისუფლების აღკვეთა, დანიშნული სასჯელი განესაზღვროს რეალურად, პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეისწავლა რა საქმის მასალები, გაეცნო პროკურორის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნას, ყოველმხრივად და ობიექტურად შეამოწმა საქმეში არსებული მტკიცებულებანი, შეაფასა თითოეული მათგანი საქმესთან მათი რელევანტურობის, დასაშვებობისა და უტყუარობის თვალსაზრისით, პალატა მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ სახელმწიფო ბრალმდებლის სააპელაციო საჩივარი ნაწილობრივ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენში ცვლილება უნდა იქნას შეტანილი შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო სასამართლომ, საქართველოს სსკ-ის 297-ე მუხლის მოთხოვნათა ფარგლებში, შეამოწმა გასაჩივრებული განაჩენი და მიიჩნევს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ ყოველმხრივ და ობიექტურად შემოწმდა ბრალდების მხარის მიერ შეკრებილი და წარმოდგენილი მტკიცებულებები, ანალიზი გაუკეთდა მათ, მოხდა მათი ერთმანეთთან შეჯერება. განაჩენში ჩამოყალიბებული სასამართლო დასკვნები კვალიფიკაციის თვალსაზრისით შეესაბამება საქმეში არსებულ მტკიცებულებებს. სასამართლოს მიერ დადგენილია ყველა ფაქტობრივი გარემოება, რაც საჭიროა დასაბუთებული, კანონიერი და სამართლიანი განაჩენის გამოსატანად.

საქმეზე შეკრებილი, მხარეთა მიერ წარმოდგენილი და პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის არსებითი განხილვისას გამოკვლეული მტკიცებულებებით, კერძოდ, მოწმეების: მ-----ს, ლ-----ის, ვ-----ს, ნ-----ს გამოკითხვის ოქმებით, ი-----ის მიერ დანაშაულის აღიარებით, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმებით, ამოღების ოქმებით, სამედიცინო დოკუმენტაციით და საქმეში არსებულ სხვა მტკიცებულებათა ერთობლიობით სააპელაციო პალატა გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დადასტურებულად მიიჩნევს, რომ **ი-----მა** ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ დანაშაული.

პალატა არ ეთანხმება სახელმწიფო ბრალმდებლის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნას, მსჯავრდებულს სასჯელის სახედ დაენიშნოს თავისუფლების აღკვეთა, რომელსაც მოიხდის რეალურად პენიტენციურ დაწესებულებაში. კონკრეტული დანაშაულისათვის გათვალისწინებული სანქციის ფარგლებში დანიშნული სასჯელის პირობით ჩათვლა იმთავითვე არ გულისხმობს მის უსამართლობას. პალატა აღნიშნავს, რომ სასჯელის სამართლიანობა უნდა

შეფასდეს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის გათვალისწინებით. თითოეული დანაშაული და მისი ჩამდენი პირი თავისი ინდივიდუალურობით ხასიათდება, შესაბამისად, ამ გარემოებების გათვალისწინებით, დანიშნული სასჯელი უნდა იყოს თანაზომიერი და პროპორციული მსჯავრდებულის პიროვნებასა და ჩადენილ დანაშაულთან.

მოცემულ შემთხვევაში **ი-----მა** პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის არსებითი განხილვისას და სააპელაციო სასამართლოში საჩივრის განხილვისას თავი ცნო დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში, აღიარა და გულწრფელად მოინანია ჩადენილი დანაშაული, რაც პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებად უნდა ჩაითვალოს. დანაშაულის გულწრფელი აღიარება და მონანიება დამნაშავე პირის მიერ ჩადენილი ქმედებისადმი სუბიექტური მიდგომაა, განცდაა ჩადენილი დანაშაულის გამო. სააპელაციო პალატას მიაჩნია, რომ დანაშაულის გულწრფელი აღიარება და მონანიება გათვალისწინებული უნდა იყოს მართლმსაჯულების განხორციელების პროცესში სისხლისსამართლებრივი ზემოქმედების ღონისძიებების და ცხადია, სასჯელის დანიშვნის, საკითხების გადაწყვეტისას.

პალატა აღნიშნავს, რომ სასჯელის მიზნების რეალურად შესრულება უკავშირდება სამართლიანობის აღდგენას, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებას და დამნაშავის რესოციალიზაციას. ასევე გასათვალისწინებელია ზოგადი და კერძო პრევენციის მიზნის შესრულების საჭიროება სასჯელის პროპორციული და ეფექტური ღონისძიების გამოყენების გზით. აღსანიშნავია, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლი სასამართლოს ავალდებულებს სასჯელის დანიშვნის დროს მხედველობაში მიიღოს სხვადასხვა გარემოებები, მათ შორის დანაშაულის მოტივი და მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და ზომა, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი და მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, დამნაშავის მისწრაფება, შეურიგდეს დაზარალებულს. დღეის მდგომარეობით **ი-----ი** შერიგებულია დაზარალებულთან და დაზარალებულს **ი-----ის** მიმართ არანაირი პრეტენზია არ გააჩნია. უფრო მეტიც, როგორც სააპელაციო პალატის სხდომაზე მსჯავრდებულმა აღნიშნა **ი-----ს** და დაზარალებულს ჰყავთ სამი მცირეწლოვანი შვილი, ამჟამად დაზარალებული არის ფეხმძიმედ და ელოდებიან მეოთხე შვილს.

ზემოაღნიშნულ გარემოებებთან ერთად პალატა მხედველობაში იღებს მოცემული დანაშაულის მომეტებულ საზოგადოებრივ საშიშროებას, კერძოდ, იმ გარემოებას, რომ ოჯახში ძალადობა საფრთხეს უქმნის და მავნე

გავლენას ახდენს არა მხოლოდ იმ ოჯახის წევრებზე (განსაკუთრებით მცირეწლოვან პირებზე), სადაც ძალადობა ხორციელდება, არამედ ზოგადად საზოგადოებაზე. ქალთა მიმართ ძალადობა (რასაც კონკრეტულ შემთხვევაში ჰქონდა ადგილი) გლობალური პრობლემაა, რაც ეწინააღმდეგება კანონის მიერ ადამიანისათვის მინიჭებულ უფლებებს, ზღუდავს ქალთა ჩართულობას სოციალურ ცხოვრებაში და წარმოქმნის გენდერზე დაფუძნებულ შეზღუდვებს. მართალია, ი-----ის მიერ კონკრეტულ შემთხვევაში ჩადენილია ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაული, მაგრამ სააპელაციო პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებას, დანიშნულ სასჯელსა და ჩადენილ დანაშაულს შორის ყოველთვის უნდა არსებობდეს პროპორციულობა, რაც დამოკიდებულია არა მხოლოდ დანაშაულის სიმძიმეზე, არამედ დანაშაულის ხასიათზე, დამნაშავის წარსულ ცხოვრებასა და მის დამოკიდებულებაზე მნიშვნელოვანი საზოგადოებრივი ღირებულებების მიმართ.

მოცემულ შემთხვევაში, ქმედების განხორციელების სახის გათვალისწინებით, - ი-----მა დაზარალებულისათვის დაზიანების მისაყენებლად სხვა საშუალებებთან (ხელი და ფეხი) ერთად გამოიყენა კარადის უჯრა, ასევე თმით ათრია დაზარალებული და სცადა მისი გაგუდვა და ფანჯრიდან გადაგდება, მიზანშეწონილია ი-----ს დანიშნული თავისუფლების აღკვეთა გაეზარდოს ორ წლამდე, რაც ჩაეთვალოს პირობით და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდეს სამი წელი. პალატან მიიჩნევს, რომ დანიშნული სასჯელის ამგვარი ფორმით გამკაცრება დამატებითი გარანტია ახალი დანაშაულის თავიდან ასაცილებლად. აქვე პალატა აღნიშნავს, რომ სასჯელის პირობით ჩათვლის და გამოსაცდელი ვადის დაწესების მიზანი არ არის დანაშაულის ჩამდენი პირის სისხლისსამართლებრივი ზემოქმედებისგან სრულად გათავისუფლება. გამოსაცდელი ვადა ის პირობაა, რომლის განმავლობაშიც მსჯავრდებულმა არ უნდა ჩაიდინოს ახალი დანაშაული და უნდა შეასრულოს მისთვის დაკისრებული მოვალეობა.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალატა მიიჩნევს, რომ პროკურორის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა ნაწილობრივ უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებულ განაჩენში ი-----ის მიმართ, ცვლილება უნდა იქნას შეტანილი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 298-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

ძველი თბილისის რაიონული პროკურატურის პროკურორ **ნ-----ს** სააპელაციო საჩივარი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდეს;

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 22 ნოემბრის განაჩენში **ი-----ის** მიმართ, ცვლილება იქნას შეტანილი;

ი-----ი ცნობილ იქნას დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლის ვადით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-64-ე მუხლების თანახმად, ჩაეთვალოს პირობით და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდეს 3 (სამი) წელი;

ი-----ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო - 2018 წლის 25 სექტემბრიდან - 2018 წლის 22 ნოემბრის ჩათვლით პერიოდი;

მხედველობაში იქნას მიღებული, რომ **ი-----ის** მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება - პატიმრობა გაუქმებულია;

მსჯავრდებულის ყოფაქცევაზე კონტროლი განახორციელოს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სსიპ - არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ეროვნულმა სააგენტომ მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით – კანონმდებლობით დადგენილი წესით. მსჯავრდებულს დაევალოს პრობაციის ეროვნული სააგენტოს გარეშე არ შეიცვალოს საცხოვრებელი ადგილი.

ნივთიერი მტკიცებულებები:

საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ:

1(ერთი) ცალი ელექტრონულ დისკი, რომელიც ერთვის საქმეს, შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით.

განაჩენი კანონიერ ძალაშია გამოცხადებისთანავე და ექვემდებარება აღსრულებას;

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში (მდებარე ქ. თბილისში, ძმ. ზუბალაშვილების ქ. №32ა), მისი გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მეშვეობით.

**მოსამართლე
ხოლოაშვილი**

ბ.